

TÝDENÍK

www.republikani.com
www.repmladez.com

REPUBLIKA

ČERVEN 2003

ČÍSLO 23/ROČNÍK XIV

5,90 Kč

Oznámení

Dne 28.6.2003 od 11,00 hod. se koná celostátní porada vedoucích funkcionářů RMS v klubu zastupitelů MB, ul.Mečová 3, Brno. Účast všech povinná.

Pro ty, kdo nemohou zapomenout na šastné dny

Pro ty, kdo nemohou zapomenout na šastné dny sociálních jistot, a už jim je osmdesát anebo právě před sebou tlačí kočárek s prvním miminkem, bych rád připomněl 31. květen 1953. Mnozí si možná všimli zmínky v novinách, jiní zaslechli konec věty v televizních

Ještě večer 29. května přítom tehdejší prezident Antonín Zápotocký ubezpečoval v rozhlasovém projevu posluchače, že žádná měnová reforma nebude, že to je jen výmysl imperialistů a válečných štváčů. Tedysprostě lhal. Přitom celou akci připravovaly špičky KSČ již

především o totální centralizaci veškeré ekonomiky. Osm let po druhé světové válce, kdy se i totálně zničené Německo začínalo probouzet zde vládl přidělový systém. Listky na potraviny i textil, obchody zejíci prázdnotou. Všichni třídní nepřátelé, jako živnostníci a kulaci však neměli nárok ani na listky a museli vše kupovat na trhu, kde byly ceny alespoň pětikrát vyšší. Výměna 1 : 50 se však netýkala komunistických funkcionářů. Ti si nosili plné kufry peněz zadními vchody do banky a tam je dostávali vyměněné v poměru 1 : 1. Tak drastické opatření však nezůstalo bez odezvy ani v národě, který byl již několik let zavražďován vykonstruovanými procesy a popravami nejen demokraticky smýšlejících lidí, ale také několika komunistických funkcionářů tak, aby si nikdo nemohl být jist svým životem.

1. června se však vzbouřili i dělníci, jejichž podporou se režim honosil a v jejichž jménu celou revoluci také spáchal. Největší bouře byly v Plzni. Zbytek republiky se však o nich nedověděl a tak byly utopeny v krvi ještě dříve, než mohly přerůst v celostátní povstání proti bolševikům. Ihned po potlačení vzpoury následovala zatýkáni, dlouhodobé věznění a smrt. Režim se však nemstil jen na přímých účastnících, ale likvidoval i rodiny s malými dětmi. Vystěhování do pohraničí, bída a utrpení provázely všechny ty, kteří se třeba jen náhodou dostaly do zorného pole agentů StB, kterých bylo mezi lidmi v tyto dny plno.

O osobních tragédiích by mohlo ještě dnes vyprávět

mnoho pamětníků, kteří přišli nejen o majetek, ale o své blízké, které nemilosrdný režim dohnal k smrti.

Škoda, že jim nebylo poskytnuto více prostoru v médiích, aby mohli oživit chatrnou paměť národa. V těchto dnech proto zní velmi paradoxně povzdech mladé maminky, že přišťe asi bude volit komunisty. Zní podivně anketa o nejlepší podnikatele roku, když jimi není nikdo jiný, než bývalí členové a funkcionáři KSČ, kteří dnes ničí celé rodiny zapomocí tzv. demokratických zákonů a soudů stejně bezohledně jako to dělali jejich předchůdci na jaře roku 1953. Zní podivně řeči o demokracii, když opět, tak jako v roce 1953 je každá skupina lidí, kteří nesouhlasí s vládou je označována za extremistickou a infiltrována tajnými policisty, stejnými kteří měli v své režii nejen měnovou reformu 1953, ale i potlačení nadějí v roce 1968 až po 17. listopad 1989.

Ten příklon voličů ke KSČM ale možná není jen otázkou krátké paměti, možná, že to je jen výraz lenosti a neochoty myslet. Přesto nemohu končit jakoukoliv výtkou na adresu spoluobčanů. Jestliže se někomu líbí v zaměstnání, kde je jeho šéfem bývalý komunista, baví jej sledovat televizi s tímž obsazením jako v roce 1977, číst noviny do kterých již mnozí redaktoři Rudého práva sice nepiší, ale zato je vlastní, potom je to jejich věc. Proč však vždy špatnou volbou do toho bahna stahují i ty, kterým se to vůbec nelíbí? Nad tím by se měli zamyslet. Nad svojí odpovědností vůči ostatním.

Miroslav Sládek

novinách. Nikdo tomu však nevěnoval větší pozornost, než třeba zpráve okuřácích marihuany. Přítom padesát let je sice dost v lidském životě, ale zase ne tak mnoho, abychom zesebe museli kolektivně dělat hlupáky. Před padesáti lety byla provedena v tehdejší Československé republice měnová reforma, která většinu peněz znehodnotila v poměru 1 : 50.

rok dopředu. Komunističtí pohlaváři si nechali natisknout měnové peníze v Moskvě a spolu se sovětskými poradci rozjeli největší loupež v historii. Ožebračili lidi, ukradli jejich úspory, ukradli i peníze z vkladů vázaných již od druhé světové války. Zde šlo nejen o zestrátnění, združstevnění a zlomení soukromníků a živnostníků, největších nepřátel vládnoucího režimu, ale

Je to jen hloupost, žert anebo podvod za miliony ze státní kasy?

Vážení spoluobčané, pokud ještě platíte koncesionářské poplatky, měli byste se nad sebou vážně zamyslet

Takto by se mohli ptát všichni ti, kteří sledují dění kolem povedené taškařice zaměstnanců veřejnoprávní České televize. Jak jsme již mnohokrát psali, televize umístěná na Kavčích horách v Praze není ani česká, ani veřejná ani právní. Zaměstnanci této televize předvedli již mnohokrát, že jedině co umějí dělat skutečně dobře je tahat peníze z kapes občanů, nacpat si je do vlastních kapes a to vše maskovat péčí o veřejné blaho, které si tito absolventi chemických WC představují v podobě urážlivých, pomlouvačných a ničemných pořadů spínících opoziční politiky.

O co jim skutečně jde prokázali ve své originální akci "Český sen". Rozsáhlá reklamní kampaň probíhala na stovkách reklamních ploch v Praze a na obrazovce České televize. Pro tzv. city-lights (pro mimopražské reklamní plochy na zastávkách autobusů a tramvají) je cena za čtrnáctidenní pronájem 2, 4 milionu korun. K tomu vložila Česká televize přes milion korun přímo a několik milionů za vysílací čas na upoutávky. Takto velkoryse pojatá reklamní kampaň měla nalákat občany na otevření nového supermarketu v Praze Letňanech

nazvaného Český sen. Několik stovek koupěchtivých zákazníků za snové ceny vyrazilo proto 1. června do Letňan. Po příjezdu na místo na nich byla vidět neskrývaná radost ze zářivě barevného obchodáku na obzoru. Ta jim však vydržela jen tak dlouho, dokud po více či méně zdařilém spurtu nedoběhli k plachtě natažené na kovové konstrukci. K jejich velkému údivu je čekala nefalšovaná potěmkinovština. U plachty však rozhodně nebyli sami. Čekali je zde zaměstnanci České televize, kteří se smáli až se za břicho popadali, jaká to že se jim povedla taškařice. Při tom smíchu však neváhali natáčet, aby se o blbost spoluobčanů podělili s ostatními obyvateli České republiky v nejbližším pořadu "Napal ho". Kdyby ovšem číhali za rohem a strašili kolemjdoucí ve svém volném čase a za své, případně natáčeli na svoji osobní kameru, dalo by se to považovat pouze za psychickou úchylku. Jelikož ale k celé akci používali peníze získané na základě zákona a pod pohrůžkou pokut vytahané z kapes všech občanů České republiky, jedná se o vyloženou zlodějčinu. Odpovídá veřejnoprávnímu charakteru ČT takto zacházet s lidmi a penězi?

Pokud by nebyla Rada pro rozhlasové a televizní vysílání jen bezpohlavní odkladistiš nepotřebných opilců, musela by již v pondělí 2. června zasáhnout.

Vážení spoluobčané, pokud ještě platíte koncesionářské poplatky, měli byste senad sebou vážně zamyslet.

Čtenářze Šumavy

Američtí politici se podváděli navzájem

V září loňského roku předložila Zpravodajská služba ministerstva obrany zprávu, ve které uvádí, že Irák s největší pravděpodobností žádné chemické zbraně, ani zbraně hromadného ničení nemá a informace o jejich výrobě a skladování nemají větší význam, než jakákoliv jiná fáma. Přesto ministr obrany D. Rumsfeld krátce na to prohlásil v Kongresu, že "irácký režim shromáždil významné množství zakázaných chemických zbraní včetně plynu VX, sarinu a yperitu. Trochu jinou pozici měl ministr zahraničních věcí C. Powel. Ten byl s ohledem na své váhání vystaven cílenému tlaku CIA i Bílého domu, aby ve své zprávě pro OSN náležitě očer-nil Irák. Mělo se tak stát zahrnutím i neověřených informací. K tomu jej otevřeně nutil šéf štábu viceprezidenta Cheneyho. Mezi báhorky patřilo i tvrzení, že Bagdád zakoupil počítačové vybavení nutné pro přímý útok na USA. Dalším "ověřeným zdrojem" bylo i tvrzení, že se osnovatel útoku na

Světové obchodní centrum v New Yorku M. Atta setkal s důstojníkem irácké rozvědky v Praze. Tuto báhorku přispěchali potvrdit i čeští ministři v čele s mašinfírou Grossem.

Ovšem americká strana nebyla jediná, kdo lhal. Podobně si vedl i věrný satelit Tony z ostrovní říše. Ten zase, aby usnadnil účast Británie v protiiráckém tažení. Zveličoval nebezpečí, které představoval Saddám Husajn. Tato vážná obvinění potvrdila i bývalá ministryně Blairovy vlády, která právě na protest proti této lživé kampani podala demisi. Tony si však s důvěryhodností svých tvrzení příliš hlavu nedělá a spoléhá se tak, jako čeští politici na krátkou paměť svých voličů. Připustil totiž, že se zbraně asi nenajdou. Hlavu si z toho však nedělá. Co na tom, že hlavní argument pro vyvolání války byl pustou lží. To již dělali i jiní politici před ním pod heslem "učel světí prostředky".

A.V.

Případ lety -Schwarzenberk, Havel a roky ticha!!!

Rok či více jsem dostal informaci o dvoustránkové knize BOUŘE od Polanského. V žádném knihkupectví v republice nebyla k dostání. Dospěl jsem k názoru, že to bude pravděpodobně desinformace tajných služeb a dále jsem nebdal.

Jaké bylo mé překvapení, když mi známý předal noviny s článkem Terezy Spencerové "Případ nepovšimnuté knihy". Mé překvapení bylo o to větší, že moje sporé zápisky o této knize, byl jen čajiček. Tento článek předčil všechna má poznání vlastence o všech vlastizrádcích, kterých československý národ měl a má!

Tento článek se vrací do doby před vypuknutím druhé světové války a není vhodný pro ty, kteří nechtějí znát historii pracovního tábora v Letech (okr. Písek), kteří nechtějí vědět, jakou roli při jeho vzniku sehráli Schwarzenberkové a Havlové! Nevím jak popsat fakta uvedená v této knize, aby to byl srozumitelný novinový článek přiměřené délky a nezabral celé číslo našeho týdeníku.

Mým velkým omylem bylo, že jsem si myslel na autora coby Čecha, nebo Slovaka. Autor knihy BOUŘE je Američan jménem Paul Polanky. Jednašedesátník z Idaho přijel do Čech jako genealog, aby vypátral původ jakési americké rodiny. V třeboňském archivu přitom narazil na nedotčené balíky dokumentů týkajících se pracovního tábora v Letech. Výsledek "Bouře" vydaná vydavatelstvem G plus G, majitele Fedora Gála. Slovenský profesor Peter Zajac, který na zadní obálce knihy napsal, že: "Polanky (...) před námi otevírá tušený, avšak úzkostlivě skrývaný svět našeho studu za to, co nechceme vidět."

Zajímavé by bylo hovořit i o faktech, které získal právník Fedora Gála. Jen na okraj, jak se falšují dějiny, našel v archivu v knize katastrů, mezi dobovými stránkami psanými rukou, vlepěný čerstvý strojopis, který dokládá Havlovovlastnictví Barrantových!

Krátce před vydáním knihy se s Polanským, v jedné pražské literární kavárně, sešel Karel Schwarzenberk, někdejší kancléř prezidenta Havla. O předmětu jejich rozhovoru existuje jenom svědectví Paula Polanského,

a i to z druhé ruky. Krátce na to praskla v patře nad skladem nakladatelství voda a celý náklad knihy Bouře zničila. Pojiš ovna škodu bez problémů zaplatila a příběh pozoruhodné knihy se uzavřel. Zůstalo prý jen pár výtisků a Paul Polanky odjel do Kosova, kde se stará o uprchlický tábor. Není toto elitní ukázka působení tajných služeb?

Historie, popsána v této knize se začala 6. prosince 1939, kdy se nad panstvím Schwarzenberků (146 000 ha) přehnala živelná pohroma. Nejprve přišlo a potom dva nekonečné dny padaly obrovské přívaly sněhu. Bylo ho tolik, že popadalo 40% všech druhů stromů. Desítky tisíc hektarů schwarzenberských lesů, hlavního zdroje příjmů této rodiny, se během dvou dnů proměnilo v polomy. Schwarzenberkovi bylo jasné, že s dělníky, kteří byli k dispozici v okolních vesnicích, by náprava škody trvala minimálně 20 let a ještě by za to musel platit mzdu. To by znamenalo pro Schwarzenberky, kteří patřili mezi největší vlastníky půdy v Československu, rovnou bankrot!

Germán, který se hlásil k Čechům (jeho majetek v miliardových hodnotách byl v českém království), vyslal svého advokáta na 5. Odbor ministerstva vnitra, aby u tamního zástupce ředitele zjistil, jestli by ministerstvo nemohlo na jeho panství zříditi pracovní tábor a poslat do něj pracovní sílu. Tato síla měla pomoci při likvidaci poničených lesů. V protektorátu už v březnu 1939 existovalo patnáct takových pracovních táborů, do kterých byli svázeni drobní kriminálníci a osoby vyhubující sepráci.

Úředníci vyšli Schwarzenberkovu advokátu vstříc, aby ukázali Němcům, že Češi se s nepohodlnými jezdinci z vlastních řad dokážou vypořádat i bez německé pomoci, a tak v létě 1940 vznikl pracovní tábor v Letech v Pisku, jehož jediným cílem bylo postavit na nohy Schwarzenberky. Začalo to dvěma stovkami dělníků ze Slovenska, ale pánovi lesů se nezamlouvali. V té době byli už občany sousedního státu (jak se historie opakuje). Ministerstvo je nemohlo do tábora deportovat na stálo a země pán jim ke své nelibosti musel za je-

jich dřinu vyplácet mzdu (světe div se!). Na řadu přišlo 640 českých vězňů, které dodali úředníci ministerstva vnitra. Tito "nemakačkové" nebyli schopni těžké práce v lese. Dokumenty hovoří, že většinu zatklí četníci v hospodách při karetních hrách v pracovní době (zločin proti říši).

Na řadu přišli Židé, kteří byli deportováni z celého okresu Písek. Příkaz byl zatýkat pouze muže od 16 do 45 let. Byli práce schopní a Schwarzenberk jim nemusel platit! Měli být v souladu s přáním Němců tzv. upracování, neboli "návrát nežádoucí"! Samozřejmě ostatní Židé si měli na transport do koncentračních táborů počkat doma. Potížes pracovní silou v té době postihly i podniky rodiny Havlových! Sám Miloš Havel, jehož bratranec byl jedním z dozorců v letském táboře, kde patřil mezi nejbrutálnější, udal gestapu šest svých židovských podílníků na Barrantových, za což ho říšský protektor Reinhardt Heydrich odměnil tím, žemu připsal jejich podíl! Katan českého národa Heydrich měl ostatně rodinu Havlových v oblíbě. Chodíval na šampaňské do Lucerny, odkud do Let putovalo několik číšníků. Důvod stačilo, když v nepozornosti vyhlili sklelníku. V Lucerně se Heydrich nechal mimo jiné vyfotografovat s malým Václavem Havlem, našim budoucím prezidentem. V den jeho osmých narozenin si ho v paláci Lucerna posadil pěkně na koleno a ze široka se smál do objektivu. Číšníci a ani Židé nedokázali zachránit panu Schwarzenberkovi jeho lesy. Byli to vesměs intelektuálové, právníci a lékaři, kteří toho moc v lese nezmohli a tak se z pohledu Schwarzenberků proměnili jen v hladové krky. Zbavili se jich poměrně rychle. Poslali je do Terezína! Proto obrátili pozornost na Cikány. Ke konci roku 1942 navezli do tábora určeného pro 380 lidí přes 2 000 Cikánů i s celými rodinami. Starci a děti si přijeli do tábora prakticky pro smrt, protože loajální a vlastizrádní dozorcí neměli smilování. Tak našli smrt z rukou těchto psychopatů, nebo umírali na infekční nemoci.

Část cikánských vězňů skončila v koncentračním táboře Osvětim. Z Let na konci války vyšlo pár živých

Cikánů. Schwarzenberkovi Němci nakonec zabavili sídlo, ale dál mu do malého zámečku dodávali benzín do jeho Packardu, byl po válce oslavován za předválečné "vlastenecké postoje". Havlovi měli Lucernu, Barrantov a všechno ostatní.

Tonemůže být konec. Československý národ (píši tento termín záměrně, protože bych musel začít u Chodů a skončit u Rusínů) nebude do nekonečna oslavovat lokaje Třetí říše. Vzpochopí se a svou vůli vyjádří ve volbách svou úroveň a vlastenectví. Přestane věřit současným kapitalistickým pohádkám, které jenom slouží k likvidaci blahobytu a suverenity národů.

Měl bych pár otázek na konec. Když se Václav Havel dokázal "omluvit" za celý národ za odsun Němců, proč neutrousil také pár slov o "barrantovských Židech a neudělal to jen za svou rodinu, která z toho profitovala? Vydává se za moudrého muže, ale káže vodu a pije víno! Na základě faktů knihy Bouře, se měl právo omluvit pouze za svou rodinu. Pokrytecky udělal se sebe apoštola pravdy, proto aby seopět někomu zalíbil!

Další otázkou je, proč si nikdo z řad novinářů této knihy nevšiml? Jsou také jenom lokajové dnešního režimu? Vadilo by nám otevřít okno havlovského "nevětraného pelechu"? Většina Čechů se stává do pozice nevinných a bezmocných obětí, nejprve nacismu a pak komunismu, ale kniha Bouře vypovídá o našem českém, nenacistickém a nekomunistickém, čistě lidském podílu na tom všem.

Mluvíme o masarykovském Československu jako o oáze demokracie, ale přitom jsme, v rámci udržení tohoto ideálu, nuceni důsledně zamlčovat jeho stinné stránky. Další důvod proč nebyl o tuto knihu zájem? Vadí nám, že do naší minulosti vrtá nějaký Američan? Nepřál si někdo, aby se o této knize vůbec nevědělo? Musíme si uvědomit, že zastírání vlastních dějin slouží jenom k porobě našeho národa. Bagatelizujeme skutečné světlé stránky naší historie a mlčíme o vlastizrádcích. Velká škoda, že hrátky tajných služeb zabránily za pomoci knihkupectví rozšíření této poučné knihy.

Duben 2003 Ivo Vlk

Pokus o definici našich národních zájmů

Výměna názorů mezi prezidentem Klausem a ministrem zahraničí Svobodou na téma, kdo lépe rozumí Evropské unii, je posledním viditelným dokladem neutěšeného stavu české politiky

Mnozí naši spoluobčané marně hledají u oficiálně propagovaných politických stran vyjádření a obhajobu našich národních zájmů. Zároveň však pod tlakem oficiální propagandy odmítají perfektně zpracovaný, propracovaný a desetiletím ověřený republikánský program. Dnes již potvrzený i na úrovni Kongresu vlasteneckých stran.

Výměna názorů mezi prezidentem Klausem a ministrem zahraničí Svobodou na téma, kdo lépe rozumí Evropské unii, je posledním viditelným dokladem neutěšeného stavu české politiky. Česká republika sice na mezinárodní scéně dosahuje základních cílů, je členem v Severoatlantické alianci, blíží se k Evropské unii. V jemnějších otázkách ale většinou tápe nebo se ukazuje zřejmá nejednotnost, neshoda a domácí politické hašteření.

Dokladem je např. neobratné vyslání českých vojáků do Perského zálivu, kde ale nesměli válčit, a podpora nepodpora americké intervenci v Iráku.

České republice chybí jasně definovaný národní zájem, soubor středně a dlouhodobých politických cílů po vstupu do EU a NATO, na nichž by se shodovali politici z demokratických stran a které by jim sloužili jako orientace při formování každodenních kroků.

Debaty o národním zájmu se na české politické scéně vedla od pádu komunismu. Odpovídala však myšlení politické reprezentace, která se nejprve zabývala přestavbou federace, později jejím rozdělením, pak neúspěchem a zpomalením ekonomické reformy, vnitrostraničnickými spory a naposledy fraškovitou volbou nástupce Václava Havla.

Na koncepční otázky si neudělali politici čas. Prvním neoficiálním dokumentem na téma národních zájmů byla kniha vytvořená v roce 1992 Ústavem mezinárodních vztahů pod vedením tehdejšího ředitele, Čechoameričana Jiřího Valentý.

Nepřilíhš povedený sborník názorů různých odborníků, orientovaný navíc na Československo, však zapadl ve víru rozdělování federace. Valenta se po americkém vzoru v poslední kapitole pokusil doporučit kroky, jaké by měla politická reprezentace podniknout. Narazil však na jiný, středoevropský zvyk nenechat si od nikoho radit.

Další dokumenty týkající se zahraniční politiky zmiňují národní zájem velice ostýchavě. Koncepce zahraniční politiky, přijatá v srpnu 1998, věnuje národním zájmům tři nic neříkající odstavce v kapitole o evropské integraci a v páté kapitole je obecně rozvíjí do cílů, jako je členství v EU nebo NATO. Dlouhodobější vize chybí.

Jen o něco málo lepší je Bezpečnostní strategie ČR z února 1999, kde se o národních zájmech hovoří letmo v úvodu druhé kapitoly a podrobněji jsou zpracovány ve čtvrté kapitole. Překvapující je např. důraz kladený

v tomto dokumentu na spolupráci s EU v bezpečnostní oblasti. Upřednostňováno je ovšem NATO. O českých bezpečnostních zájmech v jiných oblastech, v ekonomice nebo v boji proti terorismu jsou v dokumentu opět jen obecné krátké fráze.

Jednotlivé politické strany mají zahraničně politické komise, jednotliví politikové svoje zájmy a všichni dohromady se jednou za čtyři roky snaží získat co nejvíce voličů. A pro voliče, pravda, není otázka národních zájmů definovaná ve vztelných, takřka filozofických termínech tím nejzásadnějším problémem, podle něhož by se rozhodovali při vzhazování lístků do urn.

Na druhou stranu, právě definování základních priorit a dlouhodobých cílů dovoluje voliči, aby už nemusel přemýšlet o těch nejzákladnějších věcech, jako je demokratická orientace státu nebo jeho zajištění před vnějším ohrožením.

Polská politická elita může soutěžit v rozhádanosti s českou. Na základních dlouhodobých cílech se však shodne, což se ukázalo i při válce v Iráku. Prezident Kwaśniewski se podle vlastních slov těžce rozhodoval, zda poslat do Iráku bojové jednotky, ale pak Polsko bylo jedním ze čtyřech států, které jednaly v prvním kole o podílu na obnově Iráku.

Poláci mají totiž dlouhodobě definováno, že hodlají být blízko Spojeným státům. Tuto orientaci ukázali např. nákupem amerických stíhaček, které mají přilákat další americké investice. V EU budou hrát Poláci proamerickou roli. I kritici této orientace musí přiznat, že zvyšuje čitelnost Polska v mezinárodních vztazích.

To se rozhodně nedá říct o České republice, jejíž předschází prezident se jasně přihlásil k americké politice vůči Iráku, vláda poslala vojáky, ale omezila jejich mandát a vyloučila je tak z bojových operací a největší vládní strana přijala protiválečné usnesení. Jaký závěr si potom udělá zahraniční pozorovatel?

Česká diplomacie se často odvolává na to, že sleduje své kroky s členskými zeměmi EU, do níž Praha také míří. V zásadních otázkách, jako je válka v Iráku, by však stát měl jasně deklarovat, co je jeho zájem.

I v globálně propojeném světě je stát tím základním činitelem a své zájmy promítá do zahraničí pomocí tradičních nástrojů, jako jsou armáda, finanční půjčky, humanitární pomoc nebo investice. Proto možná spor o iráckou intervenci nebyvalo rozdělení i členské státy EU se etablovanými demokratickými procedurami a pečlivě propracovanými koncepcemi zahraniční a bezpečnostní politiky.

Státy bývalého socialistického bloku byly většinou proamerické. Jejich dlouhodobým zájmem je být partnerem USA v historicky nejefektivnějším bezpečnostním společenství, v Severoatlantické alianci. I když do ní už byli pozváni, chtějí Rumuni, Bulhaři i Lotyšští podpořit národní zájem konkrétními kroky. xXx

Nová studená válka na obzoru

Jelikož ale oba tábory sdílejí stejné základní hodnoty, nová studená válka nebude tak intenzivní

Geopolitické dopady odstranění režimu Saddáma Husajna jsou srovnatelné s pádem sovětského impéria nebo dokonce s vítězstvím nad nacistickým Německem. Toto není nadšázka; jsme vskutku svědky zásadní změny situace v globálním měřítku.

První důležitou změnou je americké skončení s "vietnamským syndromem", s přesvědčením, že navzdory své obrovské síle se Spojené státy nakonec raději vyhnu válce, protože by se těžko smiřovaly s velkými ztrátami na životech. Rozhodnutí prezidenta Bushe uvést rétoriku do souladu s činy vyslalo výrazný signál, že syndromu je odzvoněno.

Další změnou je skutečná vojenská revoluce. Poprvé v historii komunikační a informační technologie splynuly s údernou silou a logistikou natolik, že je možné dosáhnout vítězství, které je založeno na politicky přijatelných ztrátách na životech a škodách.

Zároveň má tento vývoj důležitou politickou dimenzi. Americká vojenská síla nebyla použita k dosažení územních zisků, ale proto, aby Iráčanům bylo umožněno se osvobodit ze spárů totalitního režimu. Schopnost USA to-ho dosáhnout navzdory odporu mezinárodního společenství, reprezentovaného zastaralou OSN, jistě nahnala strach Severní Koreji, Kubě a dalším diktaturám.

V posledním řadě je důležité, že k vojenskému zásahu došlo v problémy sužované oblasti Středního východu a že zásah reprezentoval vyústění konfliktů mezi západní a islámskou kulturou. Nešlo jen o osvobození Iráku. Válka byla první bitvou za docílení změn v celém regionu a to prostřednictvím šíření demokracie. Tento postup je považován za optimální strategii při snahách čelit nestabilitě a terorismu. Západ a islám nyní zakusí nové formy vzájemného ovlivňování.

Naneštěstí americká vize spustila konfrontaci mezi USA (a jejich evropskými spojenci) a hlavními evropskými mocnostmi: Francií, Německem a Ruskem. Americký ministr obrany Rumsfeld to popsal jako konflikt mezi "starou" a "novou" Evropou. Možná by ale bylo přesnější hovořit o konfliktu mezi novým a starým Západem, protože tektonický zlom jde napříč celým euroatlantickým společenstvím. Především vztahy mezi USA a Francií se značně zhoršily.

Navzdory diplomatickému úsilí o překonání konfliktu,

rozpory budou pokračovat, protože jejich kořeny jsou strukturální povahy. Vyburcovány 11. zářím, USA došly k závěru, že preventivní zásah a přetvoření celého Středního východu jsou správnou odpovědí.

Tato strategie je ovšem diktována i imperativy, které nejsou čistě obranné. USA mají nejen vůli a prostředky vyvolat změny, ale jsou také schopny změny směřovat tam, kam chtějí. Díky revolučním změnám je Washington schopen přerýsovat globální bezpečnostní architekturu na generace dopředu.

Starý západ není v takové pozici, Francie a Německo mají velkou hospodářskou sílu, ale nebyly schopny ji přeměnit do odpovídajícího vojenského a tudíž i geopolitického vlivu.

Tato nerovnost nebude snadno překonána. Evropská politická kultura brání strukturálním změnám, které by Evropu mocensky zrovnoprávnily s USA. Rusko je pak speciální případ.

Evropská trojka si uvědomila, že může demonstrovat vlastní moc pouze tak, že bude stát v cestě USA, což také dělá. Revoluce v mezinárodních vztazích, kterou USA začaly, vytvořila reakci ze strany starého Západu.

Tato nová studená válka bude pokračovat tak dlouho, dokud budou USA bojovat s terorismem možná tedy velmi dlouhou dobu.

Zastaralé geopolitické kalkulace sehrály svou roli. Když musel francouzský prezident Chirac ve světle rozšíření EU čelit zmenšující se roli Francie, snažil se jako protiváhu posílit tradiční vztahy s arabskými zeměmi. Speciální vztahy Paříže a Saddáma Husajna byly součástí této hry. Paříž a Moskva ovšem Irák ztratily a budou se snažit znovu získat pozice posilováním protiamerických nálad v regionu.

Jelikož ale oba tábory sdílejí stejné základní hodnoty, nová studená válka nebude tak intenzivní, jako byla ta mezi Západem a sovětským blokem. Nicméně bude to faktor, se kterým je třeba v mezinárodních vztazích počítat.

Bude překážkou v účinném boji proti terorismu a ještě více odsune OSN na vedlejší kolej. Možná nejdůležitější obětí bude evropská integrace. Duch spolupráce v EU bude otráven. Důsledky tohoto vývoje se zatím nedají ani plně představit.

J.P.

Poděkování za podporu

Před několika týdny vyhlásila redakce našeho týdeníku akci na podporu jeho vydávání. Za uplynulý měsíc byli za svoji podporu odměněni hodnotnými cenami:

1. František Košátko, Praha
2. Drahomír Panák, Úsov
3. Alois Bořuta, Brno

Jsmepřesvědčeni o tom, že tyto prostředky jsou určeny pro dobrou věc a zároveň i o tom, že je třeba ohodnotit každého, kdo má rozum a srdce na pravém místě.

LN 15.3.1991

Když si pan Miroslav Dolejší v komunistických žalářích padesátých let odpykával třídvacetiletý rest za "velezradu a špionáž", řada dnešních prominentů nadšeně posluhovala režimu, který pana Dolejšího odsoudil. Když jej komunisté v roce 1976 odsoudili podruhé, tentokrát na 11 let za "vyzvědačství" (za články o výpočetních systémech), zahrňovala funkcionářská křesla již normalizovaná bolševická garnitura, z níž opět ta méně zkompromitovaná část dnes zaujímá nejvýznamnější mocenské posty.

Takže když pan Dolejší porovnal své mnohaleté vězeňské zkušenosti s nízkými tresty bývalých komunistů z řad charťáků, jejich raketový nástup k moci po 17. listopadu a směr i způsob jejich vlády, neponechal to bez povšimnutí. Využil materiálů, které získal jako člen prověřkových komisí na ministerstvu vnitra a sepsal pro potřebu Konfederace politických vězňů pětačtyřicetistránkovou analýzu, jež tak svůdně přesně zaplnila hluchá a temná místa mozaiky okolo listopadových událostí. Středověký Expres pak část tohoto materiálu vytrhl z kontextu a dal vyniknout některým ad absurdum dovedeným, či jen hrubě nahozeným tvrzením v nechvalně známém "Senzačním odhalení". Ponechme stranou nepřesnosti, které obsahovalo, i bouři nevole, kterou vyvolalo, a dejme slovo člověku, který sice nebyl zavřen po třetí, ale nad nímž se měla "zavít voda".

Velmi mnozí mě podezřívají, že zveřejněním části analýzy jsem sledoval destabilizaci politické situace, což není pravda. Ke zveřejnění došlo na základě zákazu "Svobodné legie". Ta pětačtyřicetistránková zpráva je neúplná, není to vlastně ani analýza, je to souhrn některých výsledků analýzy, kterou jsem začal dělat už v lednu loňského roku a která není dokončená. Má přes 2000 stránek a já jsem ji odvezl a uschoval s celým podkladem v mém archivu.

Co vás přivedlo k pokusu analyzovat toto období?
Skutečně pozadí oficiálního výkladu politiky bylo předmětem mého zájmu již velice dávno. Už v padesátých letech ve vězení jsem sesetkával s různými názory nejrůznějších lidí na tyto výklady a velmi mnoho oficiálních verzí vzalo za své. Ve vězení se mluvílo dost otevřeně mezi mukly a tak třeba rozhovory mezi maršálem Toussainem a generálem Kutvašem pro drání pěti osvětlení velice, mnohé o pozadí tak zvaného pražského povstání. Tím způsobem jsem se naučil takové velké nedůvěřivosti oficiálnímu politickému zpravodajství, i oficiálním verzím a legendám, které doprovázejí jak známé osobnosti v politice, tak i jejich činnost a cíle, které sledují. Na politických změnách v průběhu roku 1989 upoutávala taková určitá primitivnost. Vývoj počínaje Polskem a konče Rumunskem vzbudil mou pozornost svým neevropským průběhem. V roce 1975, kdy se vrátil kapitán Minařík, špion ve Svobodné Evropě, se očekávala vlna politických procesů. Minaříkovi měly být podsunuty seznamy osob, které údajně spolupracují s ideodiverzními centrály v zahraničí a měly být zahájeny represivní akce. Skutečně to začalo na počátku roku 1976 zatčením skupiny Garba na Ostravsku, pak následoval Jirka Götz v Českých Budějovicích, pak jsme přišli my, po nás přišel Ing. Grohman, potom Vojta Vala a následovala série politických procesů, která se vlekla do poloviny roku 1977. Pak to ustalo, byli to pak už jen jednotliví lidé, mladí kluci. Když jsem se v Ruzyni dozvěděl o vzniku Charty 77 a sledoval průběh protiakce, tak jsem se samozřejmě domníval, že půjde o ten monstrproces, ke kterému se schylovalo od roku 1976. Ale ono se nestalo nic. Oni jen zatklí na 48 hodin, nebo na týden, nebo jim dali 3 měsíce a pustili je. To mi začalo být nápadné, protože to byla věc v dějinách komunistického režimu krajně neobvyklá.

Mohl byste porovnat s praxí padesátých let?

Před únorem 1948 měla oficiální Státní bezpečnost 200 lidí. Pak František Kriegel, nynější hrdina Charty 77, jako ředitel kádrového odboru Lidových milic začal verbovat do StB mladíky z továren. Ti nás zatýkali a vyšetřovali, to byli kluci, kteří neuměli nic, kteří neznali ani základy policejní práce. Proto byli tak brutální, protože potřebovali z lidí vymlátit cokoli, aby se toho mohli chytit a rozvíjet nějaký příběh. To vlastně byla banda diletantů, i když už jich byly tisíce. Ale v roce 1977 StB byla naprosto dokonale konsolidovaným policejním aparátem s obrovským zájemem konfidentů, takže bylo vyloučeno, aby jim cokoli okolo Charty 77 uniklo. Když se pak chartisté dostávali do vězení, já jsem s některými mluvil a zjistil jsem, že to jsou lidé velice podivní, se styky na kriminální podsvětí. Tímto způsobem existence Charta ve mně vzbudila pozornost. Po návratu z vězení v roce 1985 jsem monitoroval zahraniční zpravodajství o Chartě 77 a paralelně sledoval reakce zdejších mocipánů. Na jedné straně Charta vytvářela prohlášenou, že není opozice, že nechce skodit režimu, že chce dialog, na druhé straně komunisté tvrdili, že je to opozice, protistátní organizace. To bylo velice zajímavé. Když člověk zná StB důvěrně zevnitř, a o tom má dobrou představu každý, kdo strávil stovky hodin při výsleších, tak ví, jak oni pracují a tohle byla taková dichotomie (třídění do dvou skupin), že jsem to začal sledovat, začal jsem to zpracovávat. V průběhu loňského roku a zvláště po jednoduchém volebním podvodu OF, který nemohl být amatérskou akcí, když jsme shledali, že orientace es. politiky je katastrofální, řekl jsem si v konfederaci, že bychom do toho měli vstoupit. Bylo zřejmé, že es. politiku není věcí autonomní. Uvědomili jsme si, že tento národ nemá vůbec nic, než jenom to, že v padesátých letech proti komunismu vystoupil a řekl jsem si, že jsme jako organizace jediní, kteří se můžeme pokusit zformovat východiska pro skutečně samostatnou politiku.

Dají se podklady, které jste využil k vypracování své zprávy použít také jako důkazový materiál?

Jde asi o tři základní kategorie důkazů. První jsou líčení, zkušenosti a svědectví lidí, kteří s tím za mnou přišli a předali mi to v písemné formě. Řadu z nich bych už dnes nemohl použít, protože ta věc je obstavena strachem. Druhá kategorie důkazů, které jsem získal, jsou materiály, jejichž pramen je na mi-

nisterstvu vnitra. To jsou magnetofonové záznamy, fotografické materiály a filmy o jednání lidí z Charty 77 a z jiných iniciativ. To jsou věci spíše vypovídající o mravní a intelektuální úrovni těchto lidí, než o nějaké politické činnosti. To bych nechtěl dávat z ruky, protože vydání tohoto archivu je akt politický a ten by se měl řídit nějakou etikou. A já si myslím, že kompromitovat vedoucí činitele státu je především ostudou státu a obyvatelstva a má dějinně daleko větší dosah, než osobní ostuda kohokoliv. A třetí oblast dokumentů to jsou materiály zpravodajské povahy kupříkladu klasické svodky, velké množství dokumentů, dohromady to váží asi 70 kg. U těchto věcí existuje pořádek osob, které k nim mají přístup a případný zdroj úniku je identifikovatelný. Vydáním těchto materiálů bych ohrozil existenci a možná i životy lidí. Takže vydat tyto materiály, nebo zveřejnit je v tisku, jak jsem byl vyzván, pokládám za nesmyslné také proto, že ten materiál sám lidem nic neřekne. Kdybych zveřejnil těch 3 700 stránek svodky, které dostávali čtyři nejvyšší muži ve státě, tak z toho veřejnost nic nezjistí. Když to pročtete, tak zjistíte, že oni to panstvo informovali neúplně, nesprávně a nečas. Ale dostal se mi do ruky také perfektně zpracovaný zpravodajský materiál ze září 1989, ve kterém už byl prakticky nastíněn program odtržení Slovenska.

Z jakých zdrojů a z jakých předpokladů vycházela ta zpráva?

Byla ze zpravodajské služby z 1. správy Federálního ministerstva vnitra. Vycházela z předpokladu politických změn v té době. Politická dnešní reprezentace je pouze součástí podmínek předpokládaných na úrovni velmocenských dohod, jež předtím nezdělo k 17. listopadu.

Mám tomu rozumět tak, že proklamované úsilí našich politiků není upřímné?

Není. Je to hra. Když ji porovnáte s činy, vidíte, že ty směřují úplně jinam. Ty, včetně kompetenčního zákona, směřují k přípravě odtržení Slovenska.

Jaký by to mělo smysl, například z pohledu prezidenta?

To rozbití státu samozřejmě nemá význam pro stát samý, ale má to význam pro sjednocování Evropy. Československo z roku 1918, jako klín mezi Německem a Rakouskem, dnes ztratilo raison d'être, není ho třeba jako státu. Naopak zdá se, že východní Evropa na přelomu roku 1992, kdy se západní Evropa sjednotí, bude třeba konfederovat, či podobně sjednotit a nějakou dobu ji ovládat zvlášť, nezávisle na západní Evropě. Východní Evropa je národnostně, nábožensky a sociálně mnohem rozrůzněnější než západní a bude vyžadovat zvláštní systém správy. A pro takovou konfederaci jsou federativní Československo a Jugoslávie nevhodné, tam je možno pracovat s těmi nejmenšími národnostními menšinami, protože to je podobná operace snárodnostními idejemi, jakose provedla v roce 1918. Hraje zde roli i geografické rozhraní mezi Sovětským svazem a zájemem Spojených států vyrovnání demarkačních čar i když už není pravděpodobné, že by se v Evropě odehrál vojenský konflikt tohoto typu, k jakému se zdánlivě směřovalo 40 let. Proto se také mohou stáhnout armády a zredukovat jejich stavy, protože Evropa se jeví jako dostatečně zpacifikovaná a bezmocná na to, aby sama uvnitř nebo vně vedla války. Konečné cíle, to znamená sjednocení a neutralizace Evropy, jsou jasné.

Ve své analýze jste tuto myšlenku interpretoval v určitém světázorovém kontextu. Můžete vysvětlit, čemu by tato neutralizace Evropy měla sloužit?

Jde o vstříknutí kontrolní vlády mimoevropských velmocí tj. Ruska a USA. Smyslem operace je vyřadit Evropu jako nezávislý, samostatný hospodářský a politický komponent ze světové politiky, protože pozornost USA a SSSR bude nyní směřována do Asie. Samozřejmě, že ona hra v kleštích, která se o Evropu hrála sedmdesát let mezi bolševismem a kapitalismem se nedá opakovat v Asii, protože tam je zcela odlišná situace hospodářská, sociální a morální. Myslím, že velmocím také půjde o využití Evropy jako zdroje amerického bohatství i politické invazi do Asie, Latinské Ameriky a Afriky. To by nebylo proveditelné, kdyby v Evropě existovalo 26 nezávislých států. Proto není nekontrolovatelná politická a hospodářská činnost autonomní Evropy přijatelná.

Váše koncepce se poslouchá trochu jako Orwellova vize roku 1984, která již po 2. světové válce předpověděla světovládu dvou dohodnutých a permanentně spolu válčících supervelmocí. Nemyslete si, že podobné hrozby mohou evropské státy lechat analyzovat a nepřipustit takový vývoj?

Orwell není počátkem těchto předtuch. Pokusů o světovládu byla celá řada. Tendence k vytvoření světovlády existovaly, jejich ohniska byla různá a existují i dnes. Jsou snadnější prosaditelné, protože dříve jedinými prostředky k dosažení takových cílů byly války a porobení národů. Dnes je možné to dělat prostřednictvím světového finančního systému, je možné to dělat psychologickými prostředky, ovládním tisku, rozhlasu a televize a vytvářením konzumní společnosti, která je naprosto manipulovatelná. Je to dáno změnou hodnotového systému za poslední dvě století a to je také příčinou dnešního stavu věci. Nikoli války, nikoli hospodářské krize, ale úplná destrukce hodnotového systému lidstva je předpokladem pro tuto zmanipulovatelnost. Působení vědy dnes vyúsťuje ve zdánlivě grandiózní cíle, jako je světový mír, čemuž také odpovídá vývoj zbraňových systémů. Ale všimneme-li si, kterým oblastem se věda nejvíce věnuje, vzpomeneme si na výroky Bertranda Russella z 20. let našeho století o nevyčerpitelných chorobách, jako budoucích prostředcích války. Dámeli to do souvislosti s myšlenkami eradikace lidstva, které v počtu 7 10 miliard již nebude možné na této zemi uživit, spatříme pozadí těchto teorií o světovém míru. Takové množství lidí by už také nebylo ovladatelné prostřednictvím klasického finančního systému. Již dnes na západ 80% obyvatelstva žije na dluh, zlato se stahuje z finančních trhů a provádí se s ním transakce pouze mezi velkými bankami, peníze se nahrazují kupóny a poukázkami, vytrácí se jejich zlatá hodnota. Zdá se, že světo-vý finanční

systém je před zhroutilím. Obnova zlaté hodnoty měnového fondu světa je možná za předpokladu, že příští konflikt, který bude směřovat k eradikaci obyvatelstva na ze-měkouli, nevyvolá potřebu materiálové rekonstrukce. Asi mi namítete, že jsem fantastičtější než Orwell. Ale není to pravda. Onok tomupoznání skutečně stačí několik let pečlivě analytické práce. Užití zbraní hromadného ničení s sebou nese i zničení obrovských materiálních hodnot a ohrožuje to nejpodstatnější pro život a obživu na zemi vodu, půdu a vzduch. A že už regulace počtu obyvatel nevyčerpitelnými chorobami funguje je to patrné na Africe. Například v Ugandě je 20% obyvatel nemocných chorobou AIDS az toho je 90% veškeré ugandské inteligence. Kromě AIDS máme drogové závislosti, rakoviny, genetické manipulace. Ukazuje se, že rozsah působnosti těchto zbraní, což byl v epidemii vředycky problém, je už zvládnutý. Světové velmocí tedy vyhláší ideje světového míru a všeobecného odzbrojení, zatímco tyto zbraně jsou daleko účinnější, jejich zdroje anonymní a spolehlivě nezjistitelné a navíc četší materiálové hodnoty.

Z vaší interpretace geopolitických souvislostí lze získat dojem, že vývoj společnosti vede k jakémusi apokalyptickému vyústění. Jste o tom přesvědčen?

Já bych závěr takto neformuloval, ale obávám se, že tyto světo-vládné tendence sami nevyjmí. Není jasné jak se zachová lidstvo jako předmět tohoto úsilí. Vzájemně propojování činí lidí i nároky stále závislejšími. Ale přesto se lidstvo opět začíná chovat jako organismus. Ještě před sto lety základním organismem každého většího uskupení byla rodina. Živitelem rodiny byl muž, na něm byli členové rodiny závislí, zatímco navenek byla rodina jako celek nezávislá. Dnes členové rodiny nejsou závislí jeden na druhém, ale na anonymním celku. Tak byla rodina zničena. Jsou však pozorovatelné také snahy se těchto celosvětových závislostí zbavit. Proti úzké vrstvě technokracie mohutní dav, jehož chování je nevyočitatelné. Mohl by se také vzburit a smést tyto pokusy o systém unitární světovlády.

Domníváte se, že k takovému řešení neexistuje žádná pokojná alternativa?

Ovládnout svět se může podařit jen za předpokladu úplné fy-

zické a duchovní závislosti každého jednotlivého člověka na těchto manipulátorech. Protože možnosti hospodářské a sociální nezávislosti ubývá a zvrátit tento vývoj nějakým radikálním způsobem by v podstatě znamenalo zhroutilí světa, tak je tu jen jediná možnost. A to je ta, které všichni aspiranti světovlády zarputile brání nezávislost mravní a duchovní. To neříkám jako výsledek teoretické analýzy, ale jako osobní zkušenost. Když se člověk ocitne na mnoho let v prostředí jako je kriminál, tak je dlouho civil, dlouho žije z toho, co bylo před tím. A poci uje velice tiživě ztrátu všech těch životních rolí, ke kterým se dopracoval. Všechno to, čím vás vybavila civilizace, ztratíte, všechno to, co vám dala rodina, matka, škola, vlastní přemýšlení neplatí. A uvědomíte si to, až tehdy, když jste úplně sám. Navíc jste vmanipulován do situace, kdy nejste člověk máte číslo a nejste považován jinými lidmi za člověka. A když z vás za těchto okolností jako z cibule sloupnou všechno, co na vás napáchala výchova, tak zůstanete sám a abyste vůbec našel sílu existovat, tak se obrátíte k sobě samému, nebo k Bohu s otázkou proč vlastně tohle všechno je. Zjistíte, že náboženské systémy ani filozofie vám na to odpověď nedají, že všechny myšlenkové soustavy platí pro ty obyčejné lidi, kteří žijí ten druhý život za těmi zdmi, nebo za těmi dráty, ale uvnitř to neplatí. Takovým způsobem se dopracováte k tomu, že se neptáte po smyslu života, ale po účelu. Pak vám přestává vadit všechno to, co ti ostatní nazývají utrpením vy už ne a začíná to dávat smysl. A zjistíte, že v podstatě jedinou povinností člověka je být sám sebou, protože sám byl stvořen. Zjistíte, že to, co vám vadí v tom, abyste mohl být sám sebou je jakákoliv závislost na tom, co pro sebe chcete mimo naplnění tohoto účelu. Politické nebo občanské svobody jsou iluzí, jsou neuskutečnitelné. Svoboda je stav vnitřního života člověka, je to stav mysli, je to stav jeho ducha. Kdyby se podařilo a všechna výchova posledních tří století směřuje proti tomu, kdyby se podařilo v těchto intencích vychovat lidi, vrátit znova smysl takovým pojmem jako je čest, jako je věrnost, jako všechno, co evropskou civilizaci učinilo velkou, tak by šance na nějakou světovládu byly prostě neuskutečnitelné.

Miroslav Dolejší

... a tak to vidím já

prostřednictvím tisku, rozhlasu a televize. Skutečně nezávislých sdělovacích prostředků, které by poskytl veřejnosti dostatek důvěryhodných informací. Jejich tiak by potom nemohli dotyční ignorovat, buď by podali odpovídající vysvětlení a obhájili se, anebo by museli odstoupit.

Dalším významným nástrojem v rukou občanů je referendum, které by mělo být pořádáno nejen k otázkám státoprávního uspořádání, ale ke všem důležitým otázkám, jako jsou základní sociální otázky, zdravotnictví, školství apod.

Jevem, který přímo ohrožuje perspektivy Československa je nešvar velmi častý v našich dějinách. Je to odepisování (když nechci použít slova likvidace) celých generací. Generace, májící převahu ve vládnoucí garnituře daného období, hlásá, pokud možno několik desetiletí, že jí vlastně ani nahradit nelze. Jednak se z jejich řad rekrutují údajně jedni pravi odborníci, jednak v ostatních generacích nikdo tak schopný, aby je mohl nahradit, není. V minulosti se tento generační útlak projevoval zcela nepokrytě, prostřednictvím tzv. systému kádrové práce. Nyní přijal skrytější podobu. Do vedoucích míst jsou čas od času nominováni i zástupci mladších generací, vesměs v příbuzenském poměru, a vyvolává se před neinformovanou veřejností dojem plného zapojení všech generací. Dnes je přirozená obměna ještě ztlžena záplavou osmašedesátníků, kteří v marné snaze najít ztracené mládí, vyloženě překáží.

Tento nešvar, nespravedlnost, má především důsledek v plýtvání omezenými lidskými zdroji. V období po listopadu 1989 je maskován stejnými řečmi, jako v období let 1969-1970, kdy byly prováděny tzv. prověrky. Znovu se dnes hovoří o tom, že několik generací je poznamenáno životem v totalitě, že se nechce a nemůže vyrovnat s požadavky nové doby. Dnešní třicátníci a čtyřicátníci jsou prý natolik vinní kolaborací s komunistickým režimem, že jim svědomí nedá ani spát, natož aby mohli vykonávat nějakou zodpovědnou funkci.

Ještě v nedávné minulosti měl takový třicátník dosti chmurnou vyhlídku do budoucna. Pokud se včas nedal k vládnoucí straně, musel se smířit s tím, že ho čeká třicet naprosto fádnic a šedivých let, kdy se bude ráno celý nervózní zmitat v autobuse, v práci přihlížet tomu, jak jej život mílí a večer doma nadávat na režim. Údésná představa čekání na důchod postupně přestala být údésnou a většina skutečně rezignovala. Nyní, po krátkém probuzení, by se už měla dnešní střední generace, alespoň podle představ vládnoucí garnitury, znovu stylizovat do pozice pasivních pozorovatelů mijejících život z povzdálí. Tomu by bylo zapotřebí, a je to především v zájmu dnešní střední generace, se vzepřít, zcela nekompromisně. Odhodit minulost i obavy, dát si dostatečně velký cíl a jít za ním zcela tvrdě. Pokud by měl někdo pochyby, může si položit otázku - bude mě někdo šetřit, anebo podá mi někdo ruku?

Odpověď i pro ty útlacitné povahy je sice sarkastická, ale jediná možná. Ani pes neštěkne a pokud padnete, tak se vždy najde dost

Pohled z druhé strany Analýza 17. listopadu 1989

Plánovaný úder bude bez termínu, bez konkrétního data, kdykoliv. Nebo, chcete-li, bude dvě stě možných dat útoku které zvolí nejvyšší velení USA, se dozvíme až v momentě úderu. Vždy v roce 1941 Němci u hranic SSSR shromáždili tisíce tanků a letadel, obrovské rezervy, celkem 199 divízi a brigád. Ale dokonce ani takový přesun sil jsme jednoznačně neposoudili a podrobili SSSR nenadálému útoku. V tomto období Amerika přechází k novému systému trvale mobilizované síly budou kdykoli připraveny k úderu kdekoli, aniž by to bylo předem rozpoznatelné.

Nový kosmický řídicí systém se výborně hodí k této koncepci. Bojeschopnost sil jako RVSN, PRO, PVO, systému včasného varování před jaderným útokem a PLARB ve skutečnosti už dnes naprosto odpovídá koncepci trvalé mobilizace. Zbývá drobnost spojit tyto systémy pod řízením z kosmu v jedinou sílu. Je to prostě. Několik hodin před zahájením války dostanou ponorky po uzavření kanálu rozkazy, obsahující čas vypuštění raket a koordináty cílů. Bez vysvětlení příčiny jejich odpálení. Posádka ani neví, na jaké cíle páli jsou to pouze číslice probíhající útroby počítačů. O tom, k čemu došlo ve světě, se dozví teprve až se vrátí na základnu.

Kosmický družicový řídicí systém může automaticky přerazdělávat cíle podle dané situace a ještě za letu předávat krátké kódované signály hlavicím raket. Při tom všem probíhá běžné hlídkování za obvyklé bitevní pohotovosti. Mobilní PU systémy USA rozmístěné podél našich hranic budou na stejné úrovni pohotovosti, jako naše RVSN nebo PVO, protože programové vybavení a jednotné velení z kosmu umožňuje, aby se všechny rakety sešly časově v jediném bodě, což bylo ještě před deseti lety nedosažitelné. Hitlerovi s jeho bleskovou válkou se o něčem takovém ani nesnilo. Výměnou za světové války s jejími opozicemi, velmocemi a koalicemi a bojujícími armádami, přichází něco absolutně nového trvalá globální válka, válka jediné velmoci proti celému světu, která se povede nepřetržitě na všech místech světa všemi možnými prostředky; politickými, inflačními, ekonomickými i vojenskými. Už samotný proces globalizace planety je jen její neodmyslitelnou součástí.

A na co že mrhá svými penězi CIA?
Jen v minulém roce (2001) provedlo průzkumné letectvo USA více než 800 letů podél našich hranic, přičemž více než stokrát porušilo náš vzdušný prostor.

A velení PVO tvrdí, že zpravodajské aktivity na našich hranicích s každým rokem narůstají úměrně oslabení vojsk PVO. Přitom registrují pouze případy, které byly zaznamenány objektivními prostředky kontroly RTV. Po rozpadu SSSR přestal existovat i jednotný systém le-tecké kontroly. Dnes nad územím Ruska existují zóny nekontrolované RLS, jejichž velikost převyšuje území Francie. Chci se coby mírumilovný obyvatel zeptat, nač je Američanům tento příhraniční průzkumný presi-ng, nemajíli Rusko za pravděpodobného nepřítele? Po-dle nejskromnějších propočtů jde na špionáž proti Rus-ku 60% z celkového zpravodajského rozpočtu. Dokon-ce i do nákladů na příští rok na všechny akce rozvedky proti arabským teroristům bude utraceno jednou méně, než na protiruskou špionáž. Všechny objektivní údaje svědčí o tom, že Amerika Rusko neustále považuje za úhlavního nepřítele a této doktríny se neohdává vzdát. A co víc, využívá zuboženého politického a ekonomického stavu Ruska, USA otevřeně nastoupily kurs za účelem získání úplné válečné převahy. A to znamená, že se s námi chystají jednat pouze z pozice síly (Vladislav Šurygin Válka a myšus; Geopolitické zápisky).

Proč by někdo potřeboval, abychom zůstali bez kalhot?

Proč agrese a ne mírové soužití s Ruskem, jinak řečeno postupná americká "evakuace" toho, co nám ještě zbylo? Odpovědí je mnoho, ale jedna hovoří za všechny přírodní zdroje. V porovnání s potřebami, které bude mít USA v letech 2030 2050, se příčiny, které pobídly Hitlera k rozpoutání druhé světové války, jeví jako směšné.

Tisíce válek vedených na této planetě mělo jednu základní příčinu boj o ty či jiné zdroje. Dříve to byli otroci, dobytek, výkop, přístup k mořím, územím, odbytím. Nyní nastává epocha bojů o hlavní zbývající zdroje planety uhlovladky, uran, pitnou vodu, lesy, panskou přírodu, boje, které zatím ještě nepropukly plnou silou.

Připomeneme-li si kolik lokálních válek v posledních padesáti letech rozpoutala snaha USA o světovládu, vypadají pokusy oponentů, kteří se mne snaží přesvědčit o mírumilovnosti Američanů, poněkud podivně. Amerika potřebuje získat plnou kontrolu, obzvláště nad státy, které jsou z jejího hlediska potenciálně nebezpečné.

Pokračování příště

Charta 77 byla od svého založení v r. 1977 koncipována jako zednářská lože. Funkce mluvčího je převzata ze Sionistické organizace. Aby nemohla být jako ilegální organizace stíhána podle zákona, odesílala všechna svá prohlášení a stanoviska státním úřadům. Ve svém prohlášení z 1.1.1977 konstatuje, že nechce škodit komunistickému režimu, ale chce s ním vést konstruktivní dialog, což koresponduje s komunistickým zaměřením vedoucích funkcionářů Charty a s dohodami, které byly o jejím vzniku a působnosti uzavřeny. Reakce, která byla proti Chartě 77 vedena ze strany ÚV KSČ měla za účel na Chartu upozorňovat a popularizovat ji u protikomunisticky smýšlející části občanské veřejnosti. Hlavní část její popularizace převzaly vysílačky Svobodná Evropa, Hlas Ameriky a BBC.

Přibližně od r. 1974 byla v Československu konstituována nová báze KGB, která dnes zahrnuje asi 7 až 8 tisíc občanů Československa, kteří nejsou v žádných evidencích StB, KGB, min. zahraničí, atd. Jediným viditelným výrazem této báze je skupina prominentních reprezentantů Charty 77, dnes převážně zastávajících nejvyšší státní úřady.

Celou dobu své existence působila Charta 77 se souhlasem a pod kontrolou Státní bezpečnosti a KGB. Přesto, že materiály, vydávané nepřetržitě vedoucím VONS Petrem Uhlem (tzv. Informace o Chartě 77) byly evidentně ve smyslu zákona protizákonné (min. podle paragr. 112 tr.zák.: poškozování zájmů republiky v cizině), nebylo proti vydavatelům nikdy zakročeno, jak v každém jiném případě bez výjimky odpovídalo praxi StB. Je mimo jakoukoli pochybnost, že kdyby činnost Charty 77 nebyla žádoucí, byla by taková skupina lidí zlikvidována během 24 hodin a nikdo ve veřejnosti by se o její činnosti ani nedozvěděl, jak to bylo zcela běžné ve všech ostatních případech lidí a skupin, likvidovaných za činnost proti státu, nebo pouze za své osobní postoje proti režimu. Charta však bez jakéhokoli omezení vydávala knihy, prohlášení, poskytovala interview Svobodné Evropě, Hlasu Ameriky a BBC, v posledních měsících před převratem její členové dokonce cestovali do zahraničí (Jiří Hájek, Dana Němcová, aj.), kde vedli politické rozhovory.

Uvnitř Charty 77, VONS a ostatních jejích odnoží, působila rozsáhlá agentura StB. Na bázi II. a IX. Správy FMV to však byla činnost víceméně kontrolní (v rámci objektové kontrarozvedky), nikoli řídicí. Řízení Charty 77 bylo prováděno velmi komplikovaným způsobem, který dovozoval jeho kontrolu ze strany USA. Hlavní řídicí funkci pro Chartu 77 vykonávaly osoby z báze KGB. Hlavní kontaktní osobou byl vedoucí 13. Oddělení ÚV KSČ R. Hegenbart, který současně řídil protipatření FMV. Hegenbart byl přímo angažován na přípravě převratu od srpna 1988, na jeho provedení 17.11.1989 a dodnes jako kontakt působí prostřednictvím plk. StB Vostárka (býv. náčelník kanceláře FMV Vejnar) a pplk. Krásky na řízení činnosti KC OF, zejména pak jeho personální politiky (schvalování osob pro vládu, poslance FS, zahraniční službu, jiné politické strany, atd.) Směr kontaktů: Ladislav Lis, Oldřich Hromádka, Zdeněk Jičínský, Jaroslav Šabata, Petr Kučera a kancelář prezidenta republiky, zejména některé poradce. Přijímání členů (signatářů) Charty 77 skončilo dnem 17.11.1989, kdy počet dosáhl cca 1900 občanů. Naprostá většina z nich podepsala Chartu ze vzdoru proti režimu, aniž měla nejmenší tušení o charakteru a poslání této tajuplné organizace.

Chartu 77 řídilo přibližně 70 až 85 lidí, jejich jádrem bylo 42 mluvčích, kteří se za dobu její existence v tomto úřadu vystřídalí. Tato skupina osob byla vytvořena několika rodinami, navzájem spoutanými rodinnými, příbuzenskými a podobnými svazky (zájmové a finanční nevyjímaje). Jsou to především rodiny: Havlových, Dienstbierových, Šabatových, Němcových, Paloušových, Hromádkových, Rumlových, Marvanových, Šternových, atd. Všechny tyto rozvětvené rodiny jsou komunisté nebo jejich potomci, svobodní zednáři a jejich potomci a židé. Nyní přibližně 180 členů těchto rodin, jejich příbuzných a přátel, zaujalo pozice v nejvyšších státních, diplomatických a hospodářských funkcích státu.

Tato skupina občanů Československa byla pro své dnešní poslání schválena pověřenými orgány SSSR a USA (prostřednictvím StBKGBCIAMossad). Souhlas vyslovovaly také jiné mezinárodní organizace.

Charta 77 nedosáhla během svého 13ti letého působení žádného politického vlivu, protože to nebylo žádoucí. Příprava politických převratů v Evropě, včetně Československa, byla svěřena profesionálním organizacím, které k tomu měly k dispozici všechny potřebné prostředky. Posláním Charty 77 bylo soustředění vhodných osob, které by po převzetí moci po fingování převratech zajistili kontinuitu se zaměřením Světového komunistického hnutí, jehož součástí jsou i komunistické strany všeho typu a všech taktických modifikací programů. Jejich hlavním

posláním je zakrytí této dlouhodobé orientace a v důsledku toho působí k likvidaci jedné fáze bolševismu: stalinismu tedy období, kdy se světový bolševismus v Rusku vymkl mezinárodní kontrole.

Občanské odsuzování a věznění členů Charty 77 a její založených odnoží mělo výchovný (kázeňský, disciplinární) a propagační význam. Věznění členové Charty 77 se tímto způsobem učili podřizovat se kázi, jestliže to okolnosti vyžadují a současně jim bylo jejich uvěznění (nebo pouhé zadržení na několik hodin) podnětem k obrovské mezinárodní propagační kampani, vedené zahraničními vysílačkami a později i diplomatickým personálem amerických spojenců. Československo se tímto způsobem seznamovalo s lidmi, o nichž by bývalo v listopadu 1989 nevědělo vůbec nic, anebo by pro něj byli nepřijatelní, pokud by byla dána přednost k seznámení s nimi prostřednictvím zpráv a informací z jejich nejbližšího okolí. Organizovaná reklama a propagace jejich osob upravila jejich obrazy v legendy a učinila z nich hrdiny a mučedníky, velké spisovatele, myslitele, politiky a demokracii oddané státníky. K tomu účelu byly zřízeny nejrůznější literární ceny, udělovány čestné doktoráty na západních univerzitách, atp. V podstatě je tento postup metodou hollywoodské tvorby Star, která se uplatňuje od počátku 20. Století kdokoli může být populární, kdo je intenzivně po nějakou dobu propagován všemocnou reklamou. Je to otázka účelu a nákladů, nikoli otázka kvality člověka.

Agenturní činnosti StB proti Chartě 77 se zabývalo na FMV celkem asi 43 důstojníků StB. Rozsah této činnosti není vyčerpán pouze seznamem akcí proti Chartě a VONS, ale zahrnuje také činnost oddělení StB pro boj proti sionismu, judaismu, svobodnému zednářství, Státnímu židovskému muzeu (tzv. kontrarozvědná ochrana) a židovstvu. Z těchto útvarů, které podléhaly většinou přímo KGB (mezinárodní koordinace), byly registrovány zahraniční signály (dispozice) pro činnost Charty. Současně byla registrována kooperace s ostatními disidentními skupinami, zejména v Polsku, NDR, Maďarsku a SSSR.

Každý z těchto důstojníků StB řídil agenturu uvnitř Charty 77 v počtu 5 až 7 TS (tajných spolupracovníků). Osobní charakteristiky vůdců Charty 77 (vč. VONS a ostatních tzv. nezávislých iniciativ) jsou vesměs nepřiznivé. Psychiatrické analytiky konstatují v mnoha případech osobní rozvrácenost, v některých případech drogy (Jirouš apod.). Když se ministr vnitra Dr. Sacher dostal v únoru a březnu do styku s některými materiály, týkající se činnosti Charty 77 a osobních charakteristik některých jejích vůdců, vzniklo akutní nebezpečí odhalení spojení mezi Chartou 77 a vedením komunistického státu. Prezident Havel nechal jmenovat vládu Jana Rumla náměstkem FMV. Po 6 týdnech jeho působení na FMV se ztratilo přes 15 tisíc OS (osobních svazků, tj. osobních materiálů občanů, kteří byli z jakýchkoli důvodů předmětem zájmu StB). Prezident si současně vynutil předání některých osobních materiálů, které byly z FMV předány Chartě (Uhl, Urban).

Je nanejvýš pravděpodobné, že nejdůležitější materiály, týkající se Charty a jejích prominentů, byly z FMV odstraněny ještě před 17.11.1989. Kupř. magnetofonové kazety s nahrávkami jednání mluvčích Charty, jejího vedení, jednání s některými zahraničními diplomaty apod., které vedení Charty předávalo StB, zmizely (záznamy o jejich existenci v osobních materiálech důstojníků StB byly patrně přehlédnuty). Rovněž byly odstraněny osobní materiály vůdců Charty 77: V.Havla, J.Dienstbiera, Zuzany Dienstbierové, Petra Uhla, Jar. Šabaty, A. Šabatové, L. Hejdánka, V.Bendy, J.Gruntoráda, M.Palouše, R.Palouše, Kantůrka, E.Kantůrkové, Vl.Chramostové, M.Kubišové, Zd.Jičínského, M.Motejla, Dr.Danisze, Zd.Rychetského, P.Pitharta, J.Urbana, P.Kučery, J.Hájka, A.Marvanové, P.Šustrové, J.Rumla, R.Slánského, W.Komárka, M.Zemana, V.Klausa,atd.

Pokračování příště

... a tak to vidím já

takových, kteří si ještě s chutí zatancují na vaší mrtvole, doslova, i v přeneseném slova smyslu.

Nutnost využít co nejlépe veškerý lidský potenciál, zkušenost, vzdělání i zápal pro věc si možná uvědomují i ti, kdo dnes disponují mocí. Z čistě sobeckého hlediska by však byli sami proti sobě, kdyby jednali v souladu s prospěchem národa a státu. Především se však právě tato záležitost nedá ani nařídit, ani upravit zákonem. Je osobní věcí každého občana, jeho povahy, schopností a odvahy. Každý je zodpovědný sám sobě a svému svědomí.

V obdobné situaci, byť trochu jednodušší, je dnešní mládež. Slovo jednodušší však také není na místě, protože po absolvování školy většinu z nich čekají stejné problémy generační obměny. Mladí lidé však mají především výhodu své odvahy a větší schopnosti se přizpůsobit. Ovšem ne přizpůsobit se korupčním praktikám současného režimu, který použil mládež a studentské hnutí ke svým cílům a poté vykázal studenty zpátky do řady tak rychle, že se většina z nich dodnes nevzpamatovala. Apatie a strach jsou možná pochopitelné u starších generací, ale naprosto nepochopitelné u mláď.

V tisku, který se ani slůvkem nezminí o tom, že dodneška nebyl ze sedmi studentských požadavků z listopadu 1989 splněn ani jediný, se jako výsměch na celých stránkách diskutuje na absurdní téma, zda povolit prodej a užívání drog, a kterých. Hanebnost mající jediný cíl: otrávit a zničit především mladé lidi a z našich občanů vytvořit ubohou a snadno ovladatelnou masu. S pašeráky drog se zachází lépe než s příslušníky opozice. Pokud jsou náhodou dopadeni. Žijí si na státní útraty v separe a ještě se čeká na vyjádření nějakých mezinárodních institucí, zda je vůbec lze vypovědět, aby se jim doma nic zlého nestalo. Než aby nějaký pašerák drog doplatil na svoji hanebnou činnost, to ať je tady s námi a prodává drogy školákům. Proč asi u sebe mají překupníci drogy? Komu je prodávají a kde získávají své budoucí zákazníky? Málokdy v domovech důchodců.

Ohrožení budoucnosti naší země je dnes módní nazývat krizí důvěry. Často slyšíme od zástupců výkonné a zákonodárné moci stesky na nedůvěru občanů. Místo těchto stesků by bylo spíše na místě, aby se již zmínění zamysleli z čeho ta nedůvěra pramení. Kdo se zapíčil o její narušení. Nejsou to nespíněné předvolební sliby, nespíněný „slib chudoby“, kdy vláda na svoje první zasedání jela v autobuse a od té doby trpí vitanou ztrátou paměti? Důvěru lze velmi rychle ztratit, její opětovné získání je velmi obtížné, pokud je možné vůbec.

To by si měla uvědomit současná vládnoucí garnitura a podle toho také poopravit své jednání. A když toho nebude schopna sama, je zde vždy velmi účinný opravný prostředek, nové volby, které pro ni budou znamenat rozloučení s výnosným obročím.

Nejde jen o ztrátu důvěry, ale také sebedůvěry. Neustálým opakováním smyšlenek o naší malosti nám byl málem vnucen komplex méněcennosti.

Inzerce
Nové mobilní telefony !

NOKIA 3410 za 3.700,Kč
MOTOROLA 722i za 6.600,Kč
NOKIA 6310i za 7.100,Kč
SONY ERICSSON T68i za 6.800,Kč

V Praze doručíme osobně, zbytek ČR na dobírku (+70 Kč)
Telefon 603 211 247

Oznámení

MO Ostrava oznamuje, že dne 13.července 2003 proběhne členská schůze v malém sále restaurace BABYION (Bohumínská ul.). Účast všech členů nutná. Předseda MO Ostrava Ivan Baier.

V květnu a červnu tohoto roku bude z důvodu rekonstrukce uzavřen sekretariát naší strany v Praze. V období těchto dvou měsíců se obračejte na ostatní sekretariáty. Po skončení rekonstrukce bude od 1. 7. 2003 sekretariát opět v obvyklém provozu. Aktivity pražské organizace nejsou touto rekonstrukcí nijak dotčeny.

Zdeněk Krampera